

Petres Csizmadia Gabriella

„A rossz pedagógus kiölhet minden vágyat az egész életen át tartó tanulás és művelés iránt”

Beszélgetés Pintes Gáborral,
a Katedra Társaság új elnökével

Németh Margit,
a Katedra Alapítvány elnöke

Új elnöke van a Katedra Társaságnak

A Katedra Társaság tagjai közzismert pedagógusok és az oktatásban dolgozó szakemberek. A társaság kezdetektől fogva legfontosabb feladatának tartotta az aktuális oktatási és nevelési kérdések megvitatását, különös tekintettel a szlovákiai magyar iskolákat és egyéb, kisebbségeket érintő oktatáspolitikai kérdésekre. Az érintett témakörökben mindig megfogalmazta az állásfoglalását, és az adott problémakörrel kapcsolatos ajánlásait is, amelyeket a *Katedra* folyóiratban, az *Új Szóban*, illetve az *Ücítelské noviny* című lapban tett közzé. A Katedra Alapítvány által a Katedra Társaság újonnan megválasztott elnöke Pintes Gábor docens, a Nyitrai Konstantin Filozófus Egyetem Pedagógiai Karának dékánhelyettese. Szakterülete a pedagógia, így rálátása van nemcsak az elméleti nevelési problémákra, de naponta szembesül az aktuális oktatásügyi kérdésekkel is. Tervei közt szerepel a társaság tevékenységének megújítása, felpozícióba hozása. A magyar iskolák helyzetét tekintve számtalan olyan terület és kérdéskör adódik, amelyekkel a Katedra Társaságnak foglalkoznia kell majd. Ehhez a munkához kívánunk a társaság új elnökének erőt és kitartást, jó szakembergárdát és sikeres tevékenységet.

A 2016-os év változást hozott a Katedra Társaság életében: Pintes Gábor személyében új elnöke lett a szervezetnek. Az új elnökkel a Katedra Társaság jövőjéről, a pedagóguspálya helyzetéről, kilátásairól és dilemmáiról beszélgettünk.

■ Életpályád a pedagógiához fűz, hiszen egyetemi docensként és dékánhelyettesként is a pedagógusok képzését vállaltad magadra. Mi motivált a pályád választásakor?

■ Hazudnék, ha azt mondanám, hogy örök életemben pedagógus akartam lenni, de az sem fedti a valóságot, hogy a véletlen miatt kerültem a katedra mögé. Valószínűleg azon szerencsés helyzetben voltam és vagyok, hogy komoly pedagógusszemélyiségek kísérték végig eddigi utamon. Az sem igaz, hogy könnyű és teljesen problémamentes gyerek lettem volna. A probléma viszont arra való, hogy megoldjuk és tanuljunk belőle, fejlődjünk általa. Gondolkodom rajta, hogy említsek-e pár nevet, de félek, esetleg megsérthetném azokat, akiket kifejeztem. Egyébként is, hosszú lenne a névsor, és ha valaki majd netán olvassa ezeket a sorokat, biztosan magára ismer. Leginkább azért, mert olyan pedagógusokra gondolok, akik nem kifejezetten tantárgyakban és tananyagban mérték a diákot, hanem emberben. Emberi kvalitásban, értékben. S nem utolsó sorban arra tudtak koncentrálni, ami a lényeg. Még akkor is, ha ez nem mindig esett egybe a „hivataltal koncepcióval”. Mondok egy példát, ami szerintem mind a mai napig aktualitással bír. A szlovák nyelv és irodalom tantárgyról van szó. Furcsa körülmények miatt már tulajdonképpen az általános iskola első osztályát úgy kezdtem el, hogy folyékonyan beszéltem szlovákul. Dunaszerdahelyiként és magyar szülők gyermekeként ez inkább sza-

bályt erősítő kivétel volt. A helyzetem viszont ennek ellenére nem volt problémáktól mentes, mert hiába megy a kommunikáció, ha – ahogy az többnyire lenni szokott – a nyelvtan, a definíciók, a szó szerinti reprodukálás képezi a tantárgy lényegét. Nos, ebben a helyzetben hozott össze engem a sors egy olyan szlovák nyelvet és irodalmat tanító tanárral, aki tudta, mi ennek a tantárgynak a lényege. Igaz, hogy most egy nyolcvanas években történt esetről beszélek, de tanáromnál megvolt minden, amit a modern neveléstudomány facilitáló hozzáállásnak, differenciált oktatásnak és a pszichodidaktikai elvek figyelembevételének említek. Mindezek mellett tanárom nyitott volt a vitára, a nézetpluralizmusra. Tizenkét – tizennégy éves tanulókkal!

A sokféle pedagógusi hatást követően magára a pedagógia szakra (testneveléssel történő párosításban) tényleg érdekes körülmények középette kerültem. Eredetileg a pozsonyi Comenius Egyetem Testnevelési Karára felvételiztem, de aktuális sérülésem miatt nem sikerült a felvételem. Lehetőségként adódott még az akkori nyitrai Pedagógiai Fakultás, melyre viszont a testnevelés szakot csak oroszul, kémiával és pedagógiával hirdették meg. Az első két lehetőség nálam eleve „süllyedt”, így maradt az addig még ismeretlen pedagógia szak. Már a felvételin összehozott a sors Szabó Judit tanárnővel, akinek komoly szerepe volt abban, hogy elindultam a neveléstudomány útján. Rajta kívül még egy nevet kell említenem, aki számomra tényleges tudományos iskolát képviselt a pedagógia területén. Alžbeta Gogová volt számomra az a szaktekintély, aki a neveléstudományon belül is a nevelésfilozófia, a nevelélmélet és a pedagógiai axiológia felé irányított. Erre a szakterületre valahogy nagyon keveseknek akaródzik